

PROIECT/PROJECT: Anne Lacaton & Jean-Philippe Vassal
 REPORTER: Ioana Zacharias-Vultur
 FOTO/PHOTO: Philippe Ruault

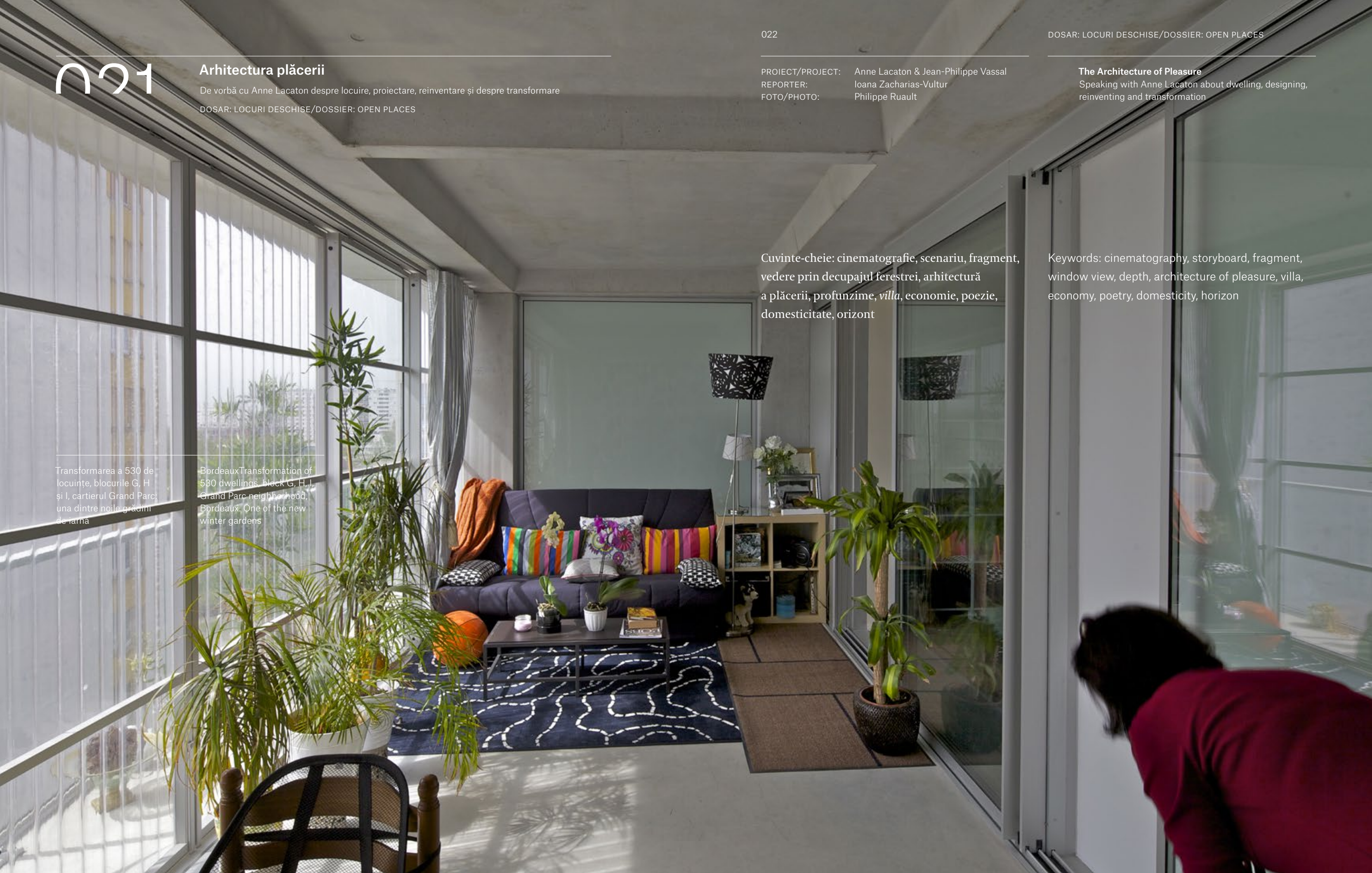
The Architecture of Pleasure
 Speaking with Anne Lacaton about dwelling, designing,
 reinventing and transformation

Cuvinte-cheie: cinematografie, scenariu, fragment,
 vedere prin decupajul ferestrei, arhitectură
 a plăcerii, profunzime, *villa*, economie, poezie,
 domesticitate, orizont

Keywords: cinematography, storyboard, fragment,
 window view, depth, architecture of pleasure, villa,
 economy, poetry, domesticity, horizon

Transformarea a 530 de
 locuințe, blocurile G, H
 și I, cartierul Grand Parc;
 una dintre noile grădini
 de iarnă

Bordeaux Transformation of
 530 dwellings, block G, H, I,
 Grand Parc neighborhood,
 Bordeaux. One of the new
 winter gardens

Seara conferinței Anne Lacaton

29 mai 2017, Teatrul Național, București

O imagine – o vedere aeriană spre orizontul urban – generează instantaneu o conexiune în mintea mea: faimoasa fotografie semnată Julius Schulman pentru *Case Study House #22*¹ a lui Pierre Koenig, 1960. Corespondența și analogia poetică sunt evidente între imaginea iconică și randarea 2D pentru renovarea Turnului *Bois-le Prêtre* la Paris, semnat de Anne Lacaton, Jean-Philippe Vassal și Frédéric Druot. Acest turn numit și „Alcatraz” este un bloc de locuințe standard, transformat de către Lacaton & Vassal cu tact, economie și înțelepciune într-un „turn de vile urbane” și „o arhitectură a plăcerii”.

Simplu, dar plin de profunzime, acest limbaj arhitectural utilizează un set de instrumente de design inspirate de lumea cinematografului, fotografiei, coreografiei, poeziei și referințelor moderniste. Mișcarea și lumina sunt văzute în scenarii, așadar deschise către unghiuri de vedere, secvențe, fragmente și percepții.

Scenografia interviului de a doua zi dimineața cu Anne Lacaton: două fotolii ample și o măsuță de cafea în cafeneaua de la parterul Hotelului Continental, așezate în fața ferestrei mari. Suntem complet absorbiți de vederea către viața urbană a însoritei Căi a Victoriei.

Mesajul Annei Lacaton este inspirațional și convingător.

A.L.: *Maison Latapie*, Floriac – primul nostru proiect. Răsfoiam o carte despre „casele *case study*”, foarte timizi, iar clienții au intrat în joc. A fost foarte intuitiv din partea noastră, dar ne-a condus către o dimensiune foarte liberă. Clienții și noi împreună aveam această libertate de a accepta necunoscutul. De aceea această casă este ceva extraordinar pentru noi! Acest prim proiect, împreună cu experiențele în Africa și în universitate, a generat un mod de gândire, de lucru...

I.Z.V.: ... această manieră intuitivă de joc cu necunoscutul amintește de o scenă din povestea *Mary Poppins* unde împreună cu copiii și „pictorul stradal”, personajele intră în lumea neașteptată a peisajului din „desenul cu creta pe asfalt” și 2D-ul dezvăluie un spațiu 3D...

A.L.: Găsesc foarte interesant ceea ce spui, asta vorbește despre ceea ce trebuie observat și cum să observi. Aceasta este, fără îndoială, prima calitate a unui arhitect cu formarea noastră, aceea de a vedea nu doar situația vizibilă, ci ce ar putea deveni...

I.Z.V.: Putem vorbi în creațiile dvs. despre o „estetică” a „fragmentului”, a „decupajului”?

A.L.: Este estetica o chestiune în sine, la același nivel cu spațialitatea, funcțiunea, relația?

Estetica este frecvent o consecință.

Noi, arhitecții, trebuie să ne asumăm și pătrunderea în această fragilitate a neașteptatului, a riscului, a curiozității. Este partea delicată a proiectului: poezia, cercetarea. Munca arhitectului trebuie însă să fie foarte riguroasă în a calibra toate obiectivele și constrângerile tehnice,

Anne Lacaton conference evening

29th of May 2017, National Theatre, Bucharest

One image—an aerial view towards the city horizon—creates an instant connection in my mind: Julius Schulman’s famous photography for Pierre Koenig’s *Case Study House #22*¹, 1960: The correspondence fits perfectly with the 2D rendering for the *Bois-le Prêtre* Tower renovation in Paris by Anne Lacaton, Jean-Philippe Vassal and Frédéric Druot. This tower nick-named “Alcatraz” is a 1960’s standard block of flats, transformed by Lacaton&Vassal with care, economy and wisdom, into a ‘tower of urban villas’ and an ‘architecture of pleasure’.

Simple, yet full of depth, this architectural language uses a set of design tools inspired by the worlds of cinema, photography, choreography, poetry and modernist reference. Movement and light are seen as in storyboards, therefore are open to unexpected views, sequences, fragments and perceptions. Next morning interview with Anne Lacaton scene set: two large armchairs and a coffee table in Continental Hotel ground-floor cafe, arranged in front of the window. We are completely absorbed by the view towards the city life on sunny *Calea Victoriei* Boulevard.

Anne Lacaton’s message is inspiring and persuasive.

A.L.: *Maison Latapie*, Floriac—our first project. We were skimming a book about the “case study houses”, very shyly, and the clients entered the game, which went on very well. It was very intuitive from our part, but it led us to a very free dimension. They’ve let themselves into play. They and we as well were having this freedom of accepting the unknown. This is why this house is something extraordinary for us! And this, together with the experiences in Africa and in the university, has generated a manner of thinking, of working...

I.Z.V.: ... this intuitive play with the unknown resembles a *Mary Poppins* story scene where together with the kids and the “street painter”, the characters enter the unexpected world of the “chalk drawing” landscape and the 2D reveals a 3D environment...

A.L.: I find very interesting what you are saying, this speaks about what one should observe and how to observe. This is without any doubt the first quality of an architect and that comes out of our formation, which is to see not only the visible situation, but what it might become ...

I.Z.V.: Can we speak in your designs about an ‘aesthetics’ of ‘the fragment’, *le découpage*?

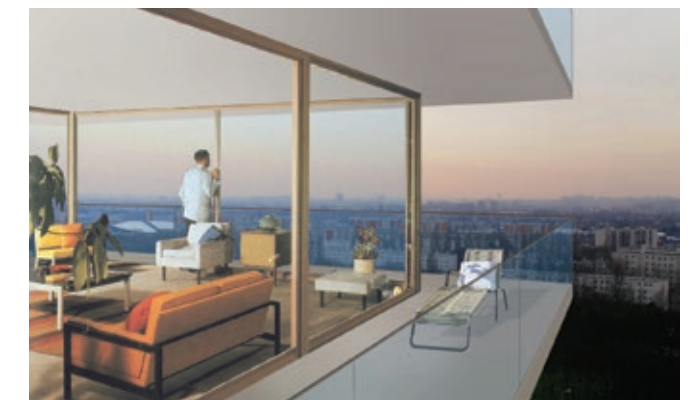
A.L.: Are aesthetics a question in itself, at the same level as the space, the use, the relation?

Aesthetics are often a consequence.

We, architects, we have also to assume entering in this fragility of the unexpected, of risk, of curiosity. It is the delicate part of the project: the poetry, the research, but together with it, the architect’s work must be very rigorous to calibrate all the objectives together with technical constraints, financial ones, laws, regulatory texts.

Pierre Koenig, *Case Study House #22*, 1960.
FOTO/IMAGE: Julius Schulman. ©Getty

Principii pentru renovarea
turnului de apartamente
Bois-le Prêtre, Paris

Principles for rehabilitating
Bois-le Prêtre apartment
tower, Paris

Înainte și după – fațada principală a barei G
Before and after—main façade of slab G

financiare, legislație, texte de reglementare. De pildă, în Franța (și e valabil puțin și pentru alte locuri), când proiectezi locuințe, trebuie să răspunzi la 4.000 de norme..., dar și să păstrezi o atitudine creativă. Așadar, să îmbinăm cele două opoziții...

Trebuie să admitem că, arhitectura astăzi, este exigentă în special cu arhitecții în chestiunile de responsabilitate, și puține alte profesii – poate domeniul medical – poartă aceeași responsabilitate, exprimată prin sancțiuni imediate.

I.Z.V.: Putem rezolva probleme, dar, de asemenea, genera efecte mai mult sau mai puțin pozitive în timp...

A.L.: Da, am făcut o asemenea analiză când am lucrat la marile ansambluri de locuințe sociale. În Franța, acest model este astăzi un model respins, și avem tendința de-a atribui cu multă ușurință eșecul periferiilor (faimoasele *banlieues*) arhitecturii, ceea ce cred că este puțin abuziv. Arhitectura – chiar și cea mai militaristă, mai autoritară sau cea care nu suscită interes – poate fi transformată, deturnată, îndulcită. Nu arhitectura în sine are putere; e vorba despre cei care o folosesc pentru a-și impune puterea. Marile ansambluri sunt o arhitectură a bunăstării, a modernității, cu intenția de a oferi locuințe mai bune pentru fiecare. Problema este că erau frecvent neterminate, că echipamentul, facilitățile nu au urmat construcției de locuințe, așadar marile ansambluri au rămas adesea ca niște zone rezidențiale izolate și slab echipate. Asta a creat probleme sociale dificil de rezolvat. Ca arhitecți putem transforma clădiri, cartierul, dar nu putem rezolva problemele sociale care treneză de ani: problema educației abandonată de colectivități în anumite cartiere, șomajul.

Dar, ca arhitecți, putem contribui la îmbunătățirea cadrului de viață al fiecăruia.

Arhitectura este și despre a dăruia libertate...

I.Z.V.: Domesticitate, libertate de utilizare, reutilizare, vernacular urban, lumină, însușirea a spațiului² – cum a abordat studioul dvs. tema celor „530 de povești (istorii ale vieții private)” în proiectul Bordeaux?

A.L.: Cred că întrebarea este „care sunt condițiile ce favorizează însușirea și libertatea”, deoarece există spații care invită la apropiere și spații care nu o fac. Este această chestiune a eliberării spațiului și materialelor de o estetică predeterminată.

Obiectivul nostru este de a produce calitate spațială, permițând astfel locuitorilor să se așeze instalarea locuitorului. Aproprierea va aduce valoare. În fotografiile pe care le-am arătat la conferință, valoarea este cu precădere legată de ceea ce fac oamenii pentru acel spațiu, cum îl ocupă, personalizează. Fiecare realizează acest lucru într-o manieră diferită și aceasta îmbogățește proiectul.

Este o manieră de a concepe pornind de la interior la exterior.

For example, in France (it stands also a little bit for other places), when designing a housing project you must respond to 4,000 standards... and to guard this creative attitude as well. Therefore, to combine the two oppositions...

We have to admit that architecture today, is particularly exigent with architects on the matters of responsibility and few other professions—maybe the medical field—bear the same responsibility with immediate sanctions.

I.Z.V.: We can also solve problems, but generate more or less positive effects in time...

A.L.: Yes, we made such an analysis when we worked on the big ensembles, especially the peripheries. In France, it is an often rejected model; therefore we easily assign the failure of the peripheries (the famous “banlieues”) to architecture, but I believe it is a little bit abusive. The architecture—even the most military one, the most authoritarian one or the one that generates no interest—we can transform, embezzle, dulcify. It is not the architecture in itself that has power; there are those who used it in order to impose their power. The big ensembles were architecture of the wellbeing, of Modernity, meant to offer better dwellings for everyone. The problem is that they were often unfinished, that the equipment, the facilities didn't follow, so the big ensembles remained often as isolated and poorly equipped residential areas. That created social problems difficult to solve. As architects we can transform buildings, the neighborhood, but we cannot solve the social problems that have been dragging on for years: the abandoned by collectivities problem of education in certain neighborhoods, the unemployment.

But as architects, we can contribute in improving each one's life framework.

Architecture is also about giving freedom...

I.Z.V.: Domesticity, freedom of use, re-use, urban vernacular, light, appropriation of space²—how did your studio approached the theme of the “530 life stories (*histoires de la vie privée*)” of the Bordeaux project?

A.L.: I believe it is the question of “what are the conditions that favor the appropriation and freedom”, because there are spaces that give appropriation and spaces that don't. There is this question of freeing the space and the materials of a pre-determined aesthetic.

Our objective is to produce a quality of space, that allows the settlement of the dweller, and all appropriation will add value. In the photos I showed at the conference, the value is mostly linked to what people do out of that space, how they occupy it, customize it. Each one does it in a different manner and that enriches the project.

It is a manner of conceiving from ‘the interior towards the exterior’.

We always start from the interior of a situation. There are places where beauty is obvious and places where one has to open one's eyes in order to find it.

Noi întotdeauna începem cu interiorul unei situații. Există locuri în care frumusețea este evidentă și locuri în care trebuie să deschizi ochii pentru a o găsi.

Frumusețea acolo, în cele 530 de locuințe din Bordeaux se află la interior și, de asemenea, în povestea lor fotografiile sunt făcute de Philippe Ruault, un fotograf cu care colaborăm de mulți ani. Nu doar noi cei care cunoaștem situația, ci și oricine vede aceste imagini este surprinși și mișcat de atâta diversitate, afecțiune între acei pereți; atât de multă valoare, implicare personală investită de oameni pentru a crea un interior. Locuitorii știu că nimănui nu-i place clădirea lor văzută de afară, dar, când sunt în interior, își pun toată personalitatea, pasiunile, gusturile, pentru a-și înfrumuseța spațiul. Este o incredibilă poveste a spațiului privat.

Locuința – căminul – este prima demnitate a unei persoane. De aceea oamenii care nu au o casă se află în afara societății. Fără îndoială, este cel mai prețios lucru care există pentru oameni – a avea un cămin – și de aceea își pun personalitatea în interior. Această percepție a unei clădiri este extrem de importantă. Nu o privești de departe, ca pe un obiect, ci intrăți înăuntru, să vedeți cum e locuită. De aceea am făcut această colecție de imagini de interior. Pentru a inversa vederea. Este maniera înțeleaptă de a observa și vedea lucrurile.

I.Z.V.: Cum a influențat cinematografia lucrul dvs. în înțelegerea spațiilor? Ați amintit de filmul lui Jean-Luc Godard din 1967, *2 ou 3 choses que je sais d'elle*.

A.L.: A existat o foarte puternică analogie între concepția de arhitectură și modul de lucru cinematografic. Este vorba despre „un mod de a face” a regizorului care ne interesează foarte mult, fiindcă scenariul este în primul rând construit în jurul actorilor, al oamenilor. Este mereu o poveste, iar regizorul este întotdeauna aproape de actor sau de grupul de actori. Regizorul își construiește filmul pe baza „unei serii de microsecvențe” și avem mereu „mișcare”: fiecare secvență creează spațiu. Aceste secvențe nu au în general o continuitate spațială în realitate sau proximitatea reală. Montajul este cel ce creează unitate, fabrică un spațiu, compus din toate acele secvențe. Cumva, există „fragmente de spațiu”, iar concepția proiectului devine instrument de asamblare a acestor fragmente și de creare a unui mod de a organiza trecerea de la un fragment spre altul, de a crea articulații, praguri.

Pentru noi este *producerea de spațiu și arhitectură*. Este gândirea dinspre interior.

În relație cu acestea, fațadele intervin ca momente de prag speciale, „între interior și exterior”, între climat interior și exterior, între zone foarte luminoase și mai puțin luminoase, între unghi de vedere și obturarea vederii, între proximitate și distanță. Aici ne interesează munca cinematografică, în asamblajul fragmentelor care construiesc un spațiu, un timp, mișcare.

The beauty there, in “530 dwellings in Bordeaux” is found within, also in their history: the photos are made by Philippe Ruault, a photographer with whom we have been collaborating for a long time. Not only us who are familiar with the situation, but anyone who sees these images is surprised and also touched, astired at seeing so much diversity, affection within those walls; so much value, personal involvement, invested by people to create that interior. The inhabitants know that no one loves their building seen from the outside, but, when they are inside they put there all their personality, their passions, their tastes, to beautify their private space. It’s an incredible history of the private space.

The dwelling—the home—is the first dignity of a person. Therefore, the people that do not have a home are outside society. Undoubtedly, it is the most precious thing that exists for people - having a home - and it is why they put their personality inside. This perception of a building is extremely important. Do not view it from afar, as an object, but enter inside, to see how it is inhabited. It is for this that we have made this collection of interior images. To reverse the view. It is the wise manner to observe and see things.

I.Z.V.: How did cinematography influenced your work in understanding spaces? You mentioned “2 ou 3 choses que je sais d'elle”, Jean-Luc Godard’s, 1967 movie.

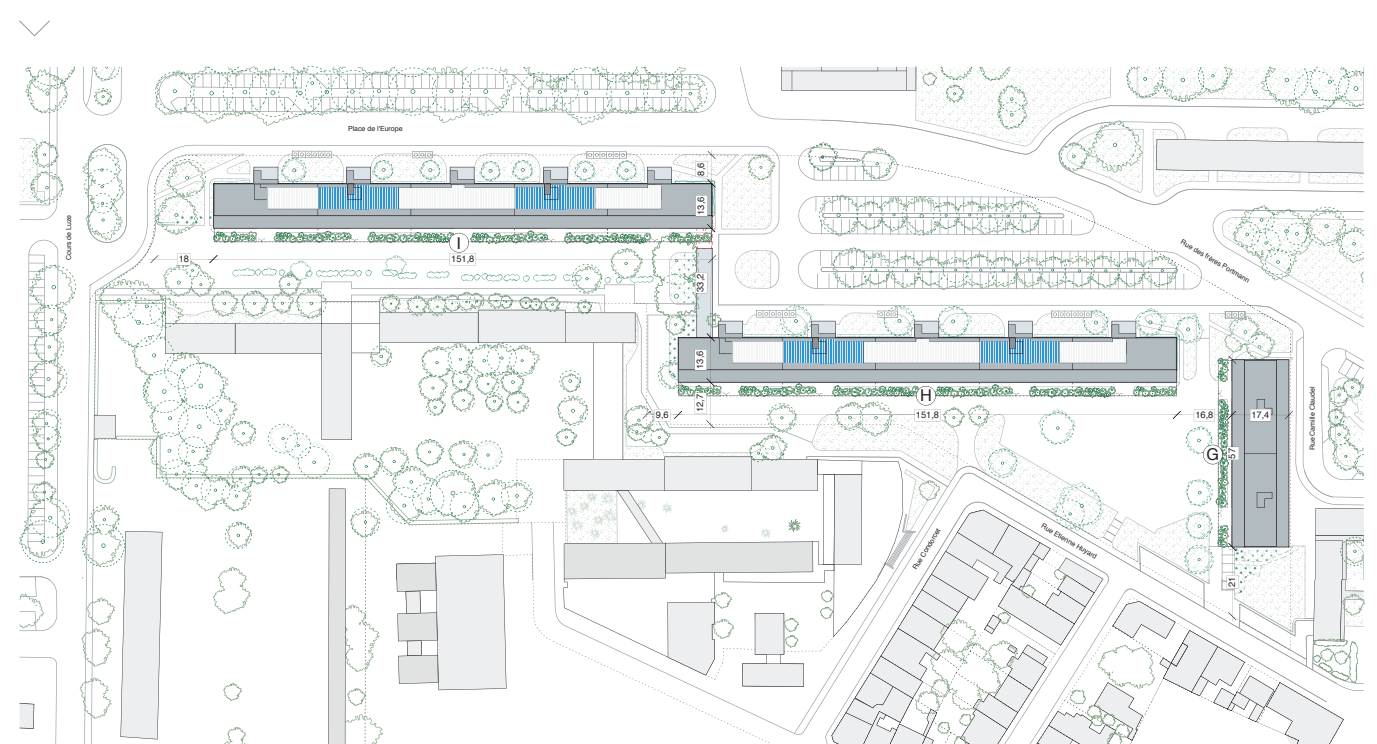
A.L.: There has been a very strong analogy between the conception of architecture, the conception of a project and the cinematographic work. It is a ‘way of doing’ of the film director that interests us a lot, because the script is primarily built around the actors, the people. There is always a story that links the people and the places, and the director is always closer to the actor or group of actors. The film director builds his movie upon ‘a series of micro-sequences’ and there is always ‘movement’: each sequence creates spaces. These sequences do not have in general a spatial continuity in reality or the real proximity. It is the montage work, which creates unity, which fabricates a place, composed of all those sequences. Actually there are ‘fragments of space’, and the conception of the project is the assembly and the way we pass from one fragment to the other, how we create joints, thresholds.

For us it is “the production of space” and architecture. It is thinking from the interior.

In relation to this, the façades intervene as moments of particular threshold, ‘between the inside and outside’, between the exterior and interior climate, between very bright and less bright spaces, between view and no view, between proximity and distance. This is where the cinematographic work interests us, in the assembly of fragments that build a space, a time, movement.

Plan de situație
Site plan

Transformarea a 530 de locuințe, blocurile G, H și I, cartierul Grand Parc, Bordeaux

Descriere de proiect (scurtată)

Proiectul constă în transformarea a 3 blocuri moderniste cu locuințe sociale din anii '60, fără ca locuitorii să fie evacuați în timpul procesului.

Au fost evitate intervențiile importante asupra unor principalele elemente ale clădirilor – structura, scările și planșeele. Am procedat prin adăugări de elemente noi și extinderea generoasă a celor existente – acțiuni-cheie, în opinia noastră, pentru a îmbunătăți într-un mod semnificativ și sustenabil calitatea și dimensiunea locuințelor. Se mărec astfel atât spațiul util cât și mobilitatea din cadrul apartamentelor și, la fel ca pentru o locuință individuală, apare șansa unui spațiu exterior privat.

Apartamentele se deschid către balcoane și grădini de iarnă – spații plăcute și destul de mari pentru a fi cu adevărat folosite. Adâncimea lor este de 3,80 pe fațadele de sud ale corpurilor H și I și pe cele două fațade ale corpului G, care nu conține decât apartamente cu o singură orientare. Ferestrele și parapetele existente sunt înlocuite de panouri mari vitrate ce leagă fiecare încăpere de grădina de iarnă.

Fiecare locuință a beneficiat de lucrări interioare și de renovarea grupurilor sanitare și a instalației electrice. Ascensoarele au fost înlocuite și suplimentate și au fost reabilitate holurile de acces și grădinile din față. Serele, împreună cu noua izolare a fațadelor de nord îmbunătățesc performanța globală a anvelopei clădirilor.

Transformation of 530 dwellings, block G, H, I, Grand Parc neighborhood, Bordeaux

Project description (shortened)

The project consists in the transformation of 3 modernist social housing's buildings from the 60s, while keeping the tenants inside during the process. The transformation avoided important interventions on the essential existing elements—the structure, the stairs or the floors. We proceeded by additions and extensions. The generous extensions are, for us, the keypoint to improve in a significant and sustainable way the quality and the dimension of the dwellings. They add usable space and mobility inside the dwelling and give the opportunity, as in a house, to have a private outdoor space.

The apartments open on to wintergardens and balconies—pleasant outdoor spaces, large enough to be fully used: 3,80 m deep on the South facades for the buildings H and I buildings and the 2 façades of the building G, which only consists of mono-orientated dwellings. The existing windows are replaced by large glassed sliding doors, which connect every room to the winter garden.

Interior works, bathroom renovation, a new electrical installation were provided in every dwelling. Elevators were replaced and supplemented, the access halls and the front gardens were rehabilitated. The winter gardens and the insulation on the North façade improve the global performance of the building envelope.

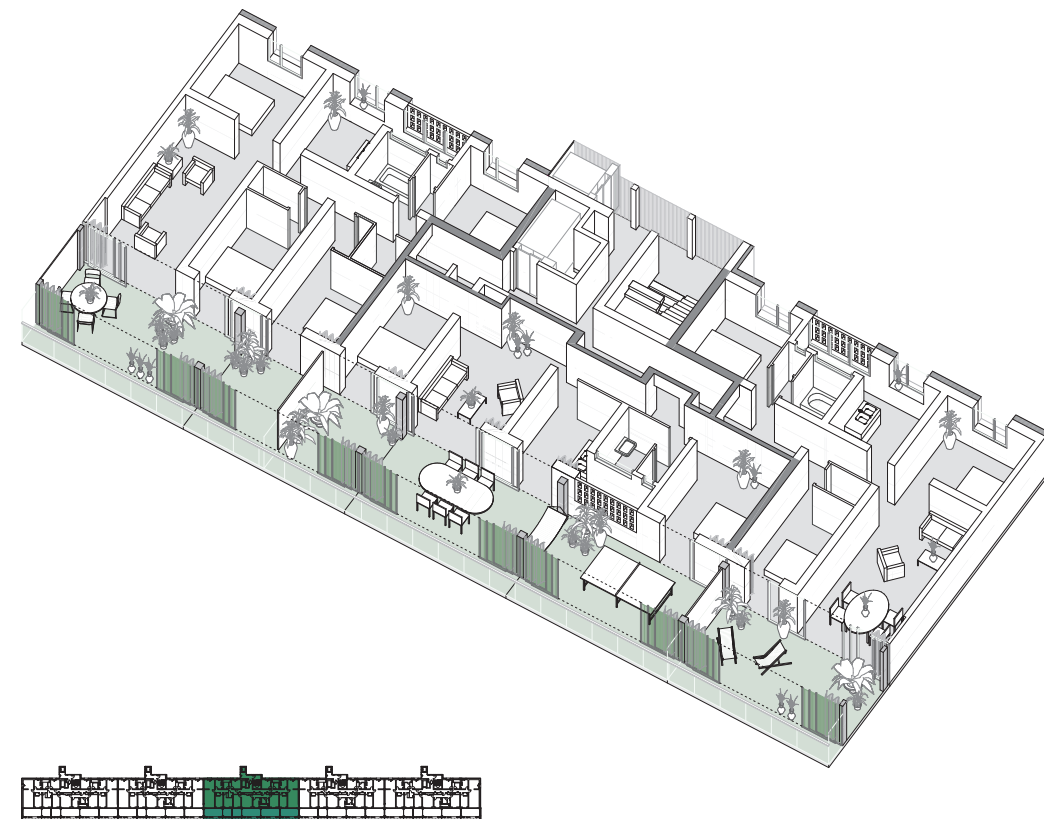
Construcție
Construction

Fragment dintr-un nivel, după
reabilitare. Axonometrie

Fragment of one level, after the
rehabilitation. Axonometry

Utilizăm această metodă de design în lucrul cu studenții noștri, încercând să construim o colecție de fragmente de spații. Fiecare fragment vorbește despre o calitate a spațiului: funcțiune, relație cu alte spații, atmosfere, senzații...

I.Z.V.: Putem considera (ce ați numit dvs. în conferință) „ground floor” o extensie între scara urbană și cea arhitecturală?

A.L.: Suntem mai interesați de noțiunea de „sol” decât de cea de „planșeu” – este o diferență importantă. „Planșeu” are limite de utilizare, date de caracteristicile construcției sale. Un „sol” are o rezistență enorm mai mare, aproape nelimitată.

În proiectele noastre, cercetăm să creăm un „sol” sau „soluri”, în mod special în oraș, unde e necesar ca acestea să fie multiplicabile. Așadar, cum poate cineva multiplica pe verticală „soluri”? Este ceea ce am făcut la Școala de Arhitectură de la Nantes. Am creat o infrastructură de soluri legate printr-un sistem de rampe și scări de mare capacitate, conectate la teren. Odată stabilită structura generală, care poate avea mai multe funcțiuni, programul Școlii de Arhitectură este așezat la interior. Ea devine o temporalitate a vieții clădirii. Funcțiunea este reprezentată printr-o structură intermediară, mai ușoară, construită în cadrul infrastructurii de bază, care o poate susține fără modificare sau ranforsare. Structura intermediară este modificabilă, detașabilă, expansibilă și reducibilă. Ocupă 50% din volumul infrastructurii, generând volume intermediare, fără funcțiune, care creează mai mult spațiu de înșușit.

În ceea ce privește filmul și fotografia, cred că este cu adevărat important să reprezinti o scară reală, capacitatea unui proiect de a răspunde unor nevoi. În același timp, suntem extrem de sceptici în legătură cu imaginile virtuale care sunt mai reale decât realitatea. În etapa de proiect, ne place principiul colajului, care asociază, juxtapune, îmbină, fotografiile reale și imagini desenate.

Reprezentarea ocupă un loc foarte important. Un arhitect trebuie să fie atent să nu reprezinte proiectul, aflat încă în etape de elaborare, într-o manieră care să ajungă mai reală decât realitatea însăși. Trebuie respectate etapele proiectului. În timpul lucrului la proiect, nimic nu este finalizat, există încă direcții posibile, lucruri deja menționate și altele care urmează. Reprezentarea trebuie să fie congruentă cu această stare de spirit. Trebuie apărat timpul realizării unui proiect.

I.Z.V.: Care sunt sfaturile dvs. pentru o comunicare inteligentă a tânărului arhitect cu investitori și autorități publice?

A.L.: Am lucrat până acum aproape integral pentru clienți publici. În general intenția acestora este să construiască pentru oameni, pentru interesul public. Nu există o noțiune directă de profit, ci mai degrabă cea a unui interes general.

Pentru investitori nu e la fel, obiectivul este profitabilitatea. Dacă acesta devine prea dominant, proiectele

We use this design method with our students—that is to build up a collection of fragments of spaces. Each fragment speaks about a quality of the space: usage, relation with other spaces, atmospheres, sensations...

I.Z.V.: Can we consider the ‘ground floor’ an extension between the urban scale and the architectural scale?

A.L.: We are more interested in the notion of ‘ground’ than the notion of ‘floor’ and it is an important difference. The ‘floor’ has limits of use, given by the characteristics of its construction. A ‘ground’ has an enormously bigger resistance, almost unlimited.

In our projects, we mostly research to create ‘ground’ or ‘grounds’, especially in the city, where one must multiply it. Therefore, how can one multiply on the vertical the ground floors, the ground? It is what we did at Architecture School of Nantes. We created an infrastructure of grounds linked by a system of ramps and stairs of great capacity. Once this structure is established, which could find many functions, the function of the School of Architecture is put inside. It represents a temporality of the life of the building. The function is established through an intermediary structure, more lightweight, built in the base infrastructure, which can support it without modification or reinforcement. The intermediary structure is modifiable, detachable, expanding, and reducible. It occupies 50% of the infrastructure volume, generating intermediary volumes, without function, that create more appropriation space.

Concerning film and photography, I believe that is really important to give representation of a real scale, the capacity of the project it responds to the needs. At the same time, we are extremely skeptic about virtual images that are more real than reality. In the project phase, we like the collage principle, that associates, superposes, mixes, real photos and drawn images.

Representation takes a very important place. An architect must pay attention at not representing the project, which is still in the process of elaboration in a manner that is more real than reality itself. One must respect the phases of the project. During the time of the project, nothing is finished, there are still possible directions, and there are things already mentioned and some to come. The representation must be in coherence with that state of mind. One must defend the time to make the projects.

I.Z.V.: What are your advices for an intelligent communication of the young architect with investors and public authorities?

A.L.: We have worked until now, almost entirely for public clients. In a general manner their intention is to build for people, for the public interest. There is no direct profit notion, but mostly a general interest.

For investors it is not the same thing, the objective is profitability. If that becomes too predominant, the projects find themselves very conditioned, it becomes

Fațadă secundară
Secondary façade

trebuie să răspundă unor condiționări extreme, devine dificil pentru arhitect să afirme valori fundamentale, cum ar fi spații mai generoase, de pildă pentru locuire.

Ceea ce le putem spune tinerilor arhitecți este să aibă încredere în ei, să aibă convingeri și să iubească ceea ce fac, să fie fericiți în proiectele lor. Este vorba și despre a fi pregătiți, a fi capabili să se poziționeze în relație cu anumite chestiuni, politice, personale, umane. De asemenea, cu cât suntem mai exigenți în a regla chestiunile economice, tehnice etc., cu atât putem fi mai creativi. Este o lecție din experiență.

I.Z.V.: Înseamnă a reuși să dai libertate de utilizare în pofida limitelor.

A.L.: Da, și, de asemenea, pentru noi, de a ne acorda libertate de concepție.

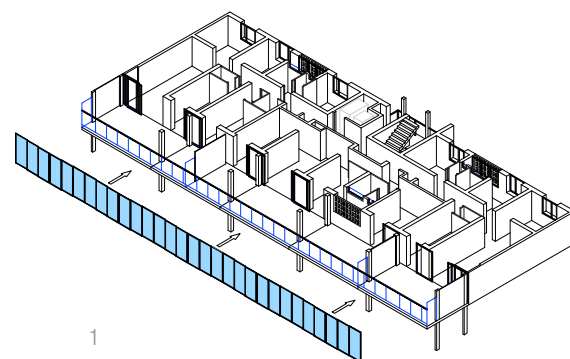
difficult for the architect to assert fundamental values, such as more generous spaces, for example for housing.

What we can say to young architects is to have faith in them, to have convictions and to love what they do, to be happy in their work. It is also about being ready, to be able to place themselves in relation to a certain matter, politically, personally, humanly. Also, the more exigent and rigorous we are on the economic, technical matters, etc. the more creative we can be. It is a lesson from experience.

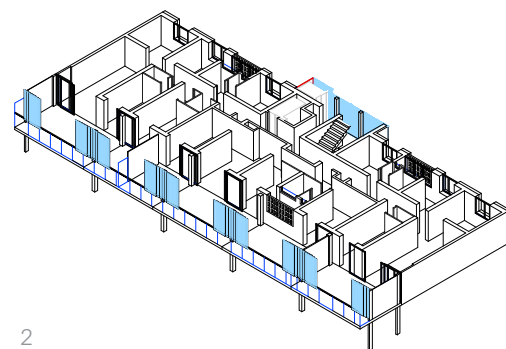
I.Z.V.: This means to succeed in giving freedom of use notwithstanding the limits.

A.L.: Yes, and also for us, to give freedom of conception to ourselves.

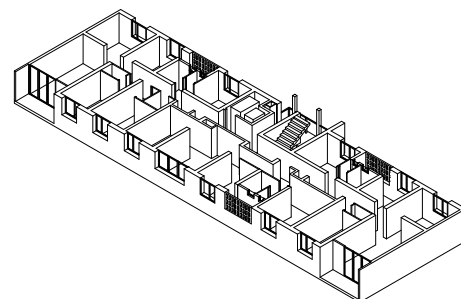
Proces: 1. Situație existentă
2. Așezarea modulelor de extindere

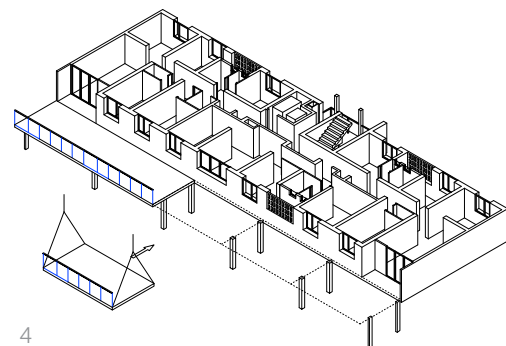
Process: 1. Existing situation
2. Installation of the extension modules

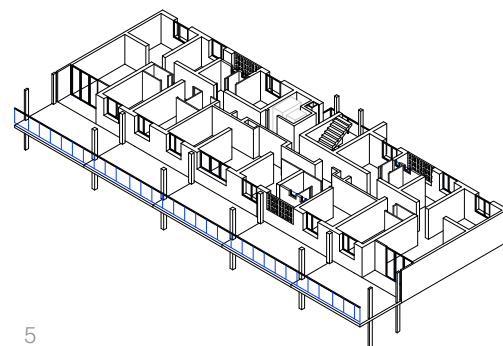
Proces: 3. Așezarea stâlpilor
4. Spargerea parapetelor și așezarea panourilor vitrate

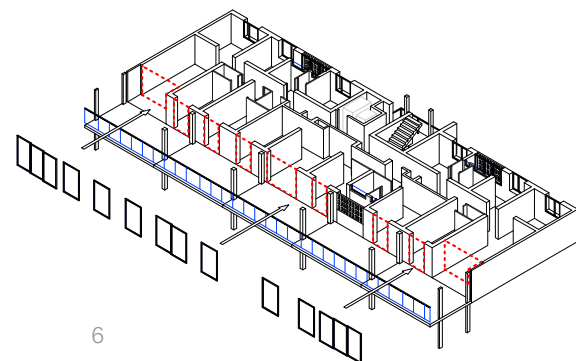
Process: 3. Installation of the pillars
4. Insertion of the glazed panels

Proces: 5. Închiderea grădinilor de iarnă
6. Situație finală

Process: 5. The closing of the wintergardens
6. Final situation

Penthouse nou pe acoperiș
New penthouse on the roof

I.Z.V.: Și ați reușit să echilibrați două direcții opuse: „villa” și „simplitatea”, să oferiți un „lux” al locuirii.

A.L.: Da. Este o chestiune de a lux. Da. Este vorba despre a dăruii confort, plăcere...

UN PLUS.
UN PLUS de libertate...
UN PLUS de plăcere...
UN PLUS de generozitate...
UN PLUS de bunăstare...
UN PLUS de cer...

1 Referire la un album Taschen din biblioteca personală, cumpărat în anul 2000, din Viena.

2 Cu înțelesul comentat de Neil Leach în articolul „Belonging”, AA Files, nr. 49, ediția de primăvară, 2003.

I.Z.V.: And you succeeded in balancing two opposed directions: ‘the villa’ and ‘simplicity’, therefore to offer ‘a luxury’.

A.L.: Yes, it is the question of luxury... Yes, it is about giving comfort, pleasure...

A PLUS.
A PLUS of freedom...
A PLUS of pleasure...
A PLUS of generosity...
A PLUS of wellbeing...
A PLUS of sky...

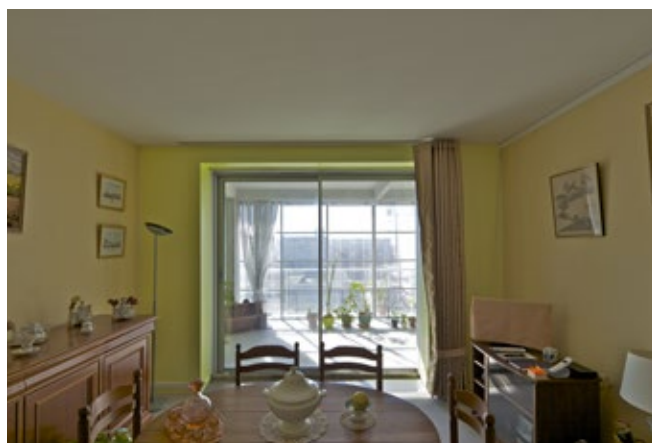
1 Reference to a personal Taschen album bought in 2000, from Vienna.

2 As described by Neil Leach in the article “Belonging”, AA Files, no. 49, spring edition, 2003.

Înainte și după. Apartamente
Before and after. Apartments

530 de povești de istorii ale vieții private. Serie de Philippe Ruault despre amenajarea și locuirea apartamentelor.
Apartamentul 1

530 stories of daily life, A series by Philippe Ruault about the ways the units are furnished and inhabited.
Apartment 1

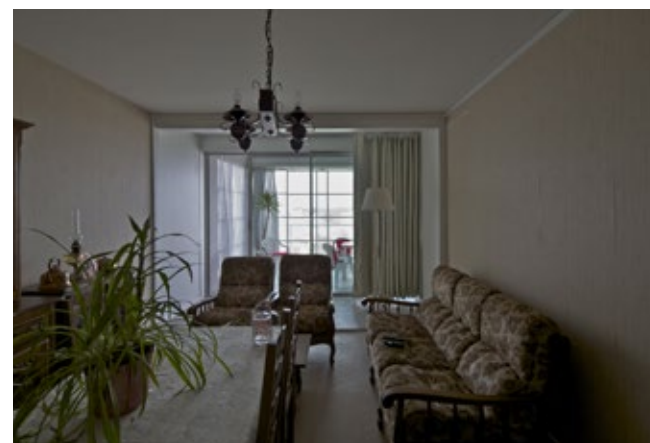
Apartament 2
Apartment 2

Apartament 1
Apartment 1

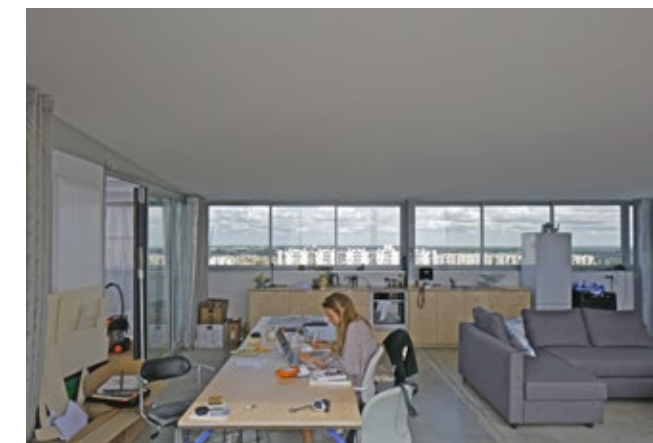
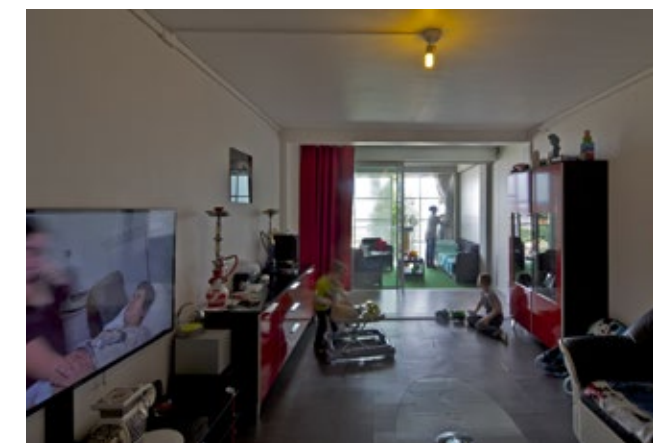
Apartament 5
Apartment 5

Apartament 6
Apartment 6

Apartament 6
Apartment 6

Penthouse nou pe acoperiș
New penthouse on the roof

LOC/PLACE: Bordeaux, France
AN/YEAR: 2016 (2011)
CLIENT: Aquitanis O.P.H. de la communauté Urbaine de Bordeaux (CUB)
ARHITECȚI/ARCHITECTS: Anne Lacaton & Jean-Philippe Vassal în asociere/associated to Frédéric Druot et Christophe Hutin architectes
COLABORATORI/COLLABORATORS: Julien Callot, Marion Cadran, Vincent Puyoo, Marion Pautrot
COORDONAREA LUCRĂRILOR/WORKS COORDINATION: BATSCOP

INGINERI/ENGINEERS: SECOTRAP, CESMA, CARDONNEL
PROGRAM DE INGINERIE/ENGINEERING PROGRAM: 530 locuințe reabilitate cu ocupare permanentă și 8 locuințe noi/530 transformed dwellings and 8 new dwellings
ARIE DESFĂȘURATĂ/TOTAL BUILT AREA: 44.210 m² existenți/existing + 23.500 m² extinderi/extensions
COSTRUL LUCRĂRILOR/CONSTRUCTION COST: 27,2 M € (transformare/transformation), 1,2 M € (locuințe noi/new dwellings)